förr i världen, fast hon var fasligt besvärad och kände att hon rodnat upp i pannan.

Han skrattade också — precis som förr i världen.

— Du har inte glömt att försöka fiska komplimenter — men det går inte med den här gossen. Skynda dig nu att pälsa af dig, för spektaklet börjas tvärt. Det var egentligen fånigt att gå på teatern — jag är så full af prat, att jag kan spricka — men jag hoppas på långa mellanakter och sen är det plenty of time tills i morgon bittida.

När de efter föreställningen sutto på den eleganta restauranten hade Kerstin en förnimmelse af att hon aldrig mer i hela sitt lif skulle intressera sig för någon annan karl än kusin Erik, men hittills hade hon förgäfves bakom den glimmande pincenezen letat efter den forna, ömma liksom sökande blicken ur hans skarpa mörkblå ögon.

De dröjde timmar vid kaffet och likören i kaféet. Det fanns så mycket att tala om — ett outtömligt förråd. Och så kommo barndomsminnena — mins du — mins du —?

Innan han ännu hunnit till studenten dog hans far, modern andra året han var "därute".

— Det svåraste. Morsan, stackare, fick dö i den tron att jag aldrig skulle komma på grön kvist. Men det gick. Vet du att jag nu är hvad de kalla rik härhemma?

— Genom dina syskon har jag hört att det gått bra för dig — inte för att du skrifvit till mig en enda gång på de sista åren.

Han ignorerade fullständigt den lite förtrytsamma anmärkningen.

Först på det allra sista året kom den stora framgången, ser du. — Det kändes nästan lite underligt att vända sitt lyckoland ryggen.

— Hvarför gjorde du det då? sporde hon, fingrande på sitt glas.

— Tja — hvarför? Jo, när nu ekonomien är tryggad kan jag återvända till min gamla kärlek i godan ro.

Hennes fingerspetsar blefvo lika kalla som bordets marmorskifva och hon kastade en snabb blick på honom. Han fortsatte lugnt och askade af cigarren:

— Du vet — min gamla kärlek, mitt lilla skriftställeri och journalistiken; den har jag öfvat rätt mycket därute, förresten. Är du trött, Kerstin? Du är så blek?

Nu fanns den forna undertryckta tonen af kärlig ömhet i rösten och blicken kom henne att slå ned sin, under det att det gick en våg af glädje och smärta igenom henne.

— Ja. Det är sent. Låt oss gå. Annars blir jag som en trasa i morgon.

Vid porten höll han hennes hand länge i sin.

— I morgon åka vi Djurgården rundt i auto. g har något jag vill tala med dig om. Hur gs? Half sex. Glöm det inte nu. Sleep ell! —

Kerstin tviflade på att klockan någonsin skulle bli half sex följande dag, men den blef det dock och vid Eriks sida rusade hon iväg genom gatorna i den klara, lite kalla aprilkvällen.

De hade inte hunnit längre än till Nybroplan, när han kom underfund med att hon var alldeles för tunnklädd i sin promenaddräkt. (Hon ägde visserligen en åldrig supékappa, men hellre ville hon riskera en dödlig lunginflammation än visa sig för honom i denna hiskliga fåiskrämma).

— Det är ju vanvett att åka så där utstyrd. ur kan du vara så oförsiktig? Han lät rent af rgad.

Att en gammal människa inte har bättre t! Vi måste skaffa något att sätta på dig.

— Erik — jag försäkrar det är inte farligt. förkyler mig sällan.

an gaf chauffören en kort befallning; utan a den mista notis om Kerstins invändningar lät han den bugande expediten i kappafäklädа på henne den dyraste automobilpan i hela lagret, sedan hon i ett svagt nblick yttrat sin förtjusning öfver den. Men gick en kall kåre öfver ryggen på henne, r hon hörde priset, hvilket icke tycktes bemma Erik det ringaste. Han valde också ut i mössa med slöja, som Kerstin fick sätta på g, under det hennes hatt lades ner i en ask, h Erik betalte ut sina prasslande sedlar lika blodigt som om det varit fråga om en spårnsbiljett.

— Så där ja, sade han belåtet mönstrande e, när de åter sutto i vagnen, nu behöfver inte riskera att få din död på mitt samvete.

— Erik — du är då alldeles tokig! Så mycpängar!

— Var det mycket? Hvad ska man göra ed pängar, om inte ge ut dem, sade han likiltigt.

Vid Bellmansro stannade de. Det såg så bjudande ut på balkongen, tyckte Erik.

— Vi ska dricka något däruppe. Sedan du middag med mig.

Tack du: jag har ätit.

Ja, men det kan man godt göra om efter timma.

var egentligen rätt kallt däruppe, men idde så godt i sin mjuka, tjocka kappa gt ljufligt.

— när vi sitter så här trefligt ostörag säga dig en sak, Kerstin.

ns hjärta började slå i vild fart.

g fram sin plånbok och letade i papoch kände sig plötsligt litet osäker.

örträtt.

an han räckte det till henne, såg han på ed en varm, smekande blick.

Titta på den här tösen och säg att hon att vara den raraste flicka på jorden — hon!. Det är min tös, du Kerstin. mer hit med sin bror i juni.

rstin trodde aldrig att hon besatt så mycidespelaretalang, som det nu visade sig. Hon betraktade porträttet med djupaste intresse.

— Hvad hon är vacker, sade hon med öfvertygelse, och så ung hon ser ut!

— Hon är bara aderton år! Tycker du jag är för gammal? Men trettifyra är då inte så fasligt mycket.

Han talade om alla hennes egenskaper, hennes familjeförhållanden, hur och när de träffats och Kerstin hörde på med värkande hjärta och intresseradt leende läppar. Den där blicken i går kväll, så varm, så öm som för så länge sedan, var då bara en inbillning af henne, stackars toka!

Middagen ute kände hon skulle öfverstiga hennes krafter. Erik afleverade henne vid hennes port i strålande humör och med ett — We meet again!

Uppkommen på sitt rum kastade hon sig på den lilla slitna inventionssoffan och automobilkappan fick i sin mjuka famn mottaga de bittraste tårar Kerstin någonsin gråtit.

Om bara inte Erik så envist plågat henne med sitt sällskap! Det gick icke en vecka, utan att de voro ute tillsammans åtminstone tre, fyra kvällar. Till sist undskyllde hon sig med examensläsningen, men fick då bara till svar: — Minsann ser du inte så förläst och ynklig ut att du behöfver gå ut och vifta ett tag. —

En dag i början af juni när examen lyckligt undanstökats och hon, halfdöd af trötthet och leda vid allting, gjorde sig redo att lämna Stockholm, väntande svar på sina annonser efter anställning och med hvarje post mottagande refuser från alla de håll och kanter hon inlämnat ansökningar till, bad Erik henne följa med ut i skärgården och se villan han köpt därute. Hon lofvade, bara för att hon inte orkade hitta på något förhinder.

Vid tiotiden en härlig morgon gingo de ombord på Mälarbåt och voro efter ett par timmars färd vid resans mål.

De gingo ur rum i rum; han pratande och beskref hur allt skulle ordnas; möbler, trädgårdsanläggning, stall, som skulle byggas. Några rum voro redan möblerade.

— Härinne låt jag de gamla tapeterna sitta kvar. Du tycker ju om just den här blekröda färgen, Kerstin. Och i det här rummet kommer du nog att vistas mycket.

— Jag? sade hon häpen. Ack — förlåt; jag hörde inte hvad du sade — jag är så trött — jag tänkte visst på något annat.

— Sätt dig nu i stolen vid sybordet här i fönstersmygen. Så där. Den där stolen är så härligt bekväm. Och när du då sitter där och ser söt ut, kommer jag och tar dig om ditt kära hufvud och drunknar i dina älskade ögon och så — — —

— Erik — Erik! Men din hustru —?

— Vill du inte bli det? Ger du mig korgen igen? Det gör du inte. Det är, förstås, mycket för pängarne, men sannerligen jag bryr mig om det. Så har jag också den tillfredsställelsen att ha plågat dig duktigt en tid — jag har nog sett hur ledsen du varit, Kerstin! Fast inte så ledsen som jag för åtta år sen, eller tio är det nog. För två års tid drog du fram och tillbaka dina förposter och lät mig stå i reserven, för att, sen den där ohängde notarien en gång tittat på dig, ge mig mitt afsked på grått papper på allvar. — Skäms du inte, Kerstin? Säg, älskade!

Jo — det gjorde hon.

Ur tonernas värld.

Af **Irene.**

Den nye lektorn vid gymnasiet var enstöring precis som alla de andra. Hvarför han var det, ja det var en gåta, som alla grubblade öfver, men ingen förmådde lösa. Han var alldeles för ung, tyckte man — blott omkring 40 år — för att på det där sättet förakta människorna och lefva blott med sina böcker. Han ägde dessutom, hade man hört, mindre vanliga sällskapstalanger, ja, han skulle till och med under sin studietid ha varit en mycket eftersökt förste-tenor, som deltagit i mer än en sångarfärd, och som gärna låtit höra sin underbart sköna stämma i sällskapskretsarne däruppe vid Fyris' strand. Nu sjöng han emellertid ej, hur enträget man än bad honom. Hans sångartid hade lycktats den dag, han lagerkrönтes. Hur vacker var ej hans lifs stora dag, hur löftesrik morgonen, hur skön aftonen. När festen var slut och ungdomstiden låg stilla och bidande i den månljusa majnatten, då hade han samlat en liten skara Orfei drängar, och utanför en åldrig byggnad i Rundelgränd hade hänförande vackert, med ackompanjemang af ljusa vårdrömmar tonat "Til mit hjertes dronning".

— — — Några veckor senare bäddades på Uppsala lummiga kyrkogård en graf åt en ung kvinna, kallad bort, just när lifvet stod i begrepp att skänka verklighet åt hennes vackraste dröm. Och när kistan, höljd af all försommarens blomsterprakt, sänktes i jordens famn, då klingade åter studentsången, men vemodigt, klagande. Och, när man lämnade de dödas fridsboningar, då nämndes ett annat namn jämte den dödas, hviskades om en annans lycka, som jordats med henne, talades om att något i kvartetten ej varit, som den bort vara, något i öfverstämman. Och dock hade förste-tenoren varit med — men han hade inte sjungit. En sträng hade brustit hos honom, den finaste, den ömtåligaste, den som hade hållit honom uppe under årslångа mödor och drifvit honom fram till målet — och han kunde aldrig sjunga mer — aldrig.

Det var nu många år sedan, och tiden hade nog förändrat honom. Af den forna, så högt värderade sällskapsmänniskan fanns nog inte så mycket kvar; han var, syntes det alla, en oförbätterlig egoist, träkig och dessutom mycket bitter. I hans sällskap kunde ingen bli bli glad, därför fick han gå ensam. Och han tyckte om att få vara i fred. Gentemot sina pojkar i skolan var han mycket otillgänglig, ja, stundom sträf och barsk men aldrig häftig — och det satte pojkarne värde på — det såg ut, som om han ville trampa till döds hvarje känsla. Han hade under många år flackat omkring, haft ett förordnande här och där, men nu hade han ändtligen fått lektorat i en liten kuststad. Här blef han bedömd på samma sätt som annorstädes, och så affärdade man honom, och det blef snart, som om han inte funnits till. Gärna gjorde han långa promenader, helst där han visste, att han ej skulle träffa människor, och därför valde han de djupa skogarna ute på slätten eller de nakna, grå klipporna, där det hvita, salta skummet stänkte friskt upp mot honom. Men stundom i skogens enslighet kunde han få känna en underlig, nästan barnslig längtan efter någonting, ha visste inte riktigt hvad. Kanhända lockade honom det lilla hem, som han inrättat åt sig i den rödmålade villan i skärgårdsstil, som låg strax utanför staden med fri och öppen utsikt öfver det blå hafvet. Så trodde han åtminstone och tog vägen hemåt.

— En underlig karl den där, sade en af hans bekanta, när han mötte honom på väg utåt udden, lefver då inte i nuet, säkert någonstans i det förflutna .Men det var det, han inte gjorde. Han kände ingen lycka i att låta svunna dagars händelser med skuggor och dagrar vandra förbi hans själ, nej, minnen rent af afskydde han. I hans rum fanns intet, som minde om längesedan flydda tider, inte ens ett studentporträtt eller en vissnad lagerkrans. Allt hörde hemma i det närvarande. Den enda erinring, som han tillät gå närmare inpå honom, var minnet af barndomshemmet, och detta såg han så lifslefvande framför sig, när han från sitt fönster såg ut öfver hafvet med gungande fiskebåtar och skriande måsar och blänkande fyrar och svarta klippor. Detta gjorde honom så underlig till mods, han kunde bli nästan vek, ja, ibland kände han sig rent af gråtfärdig; det var, som om hans känsla på detta — allt annat var ju förbjudet — område sökte ta igen, hvad som var dess rättighet, nämligen att lefva. Men när så aftondunklet kom, stilla och vemodigt, fyren började blänka och klipporna tecknade sig allt svartare, då tände han lampan och återtog sitt arbete. Vid skrifbordet, där den gröna skärmen kastade ett sällsamt blekt och kallt sken, satt åter den benhårda lektorn, stålsatt mot allt.

I den röda villan var han så godt som ensam. Det rum, som gränsade intill hans, beboddes af en ung flicka, Inga-lill, som hon kallades. Hennes faster, den gamla damen, som rådde om villan, hade tagit sig an henne; för öfrigt stod hon nästan ensam i världen. Från föräldrahemmet, som nyligen på ett smärtsamt sätt beröfvats henne, hade hon medfört en enda skatt, en liten kammarorgel. Vid den slog hon sig ned, när hennes hjärta någon gång, kunde jubla af fröjd, vid den gråt hon också ut sin sorg. Men hennes musik roade inte lektorn. Alltsedan den kvällen, då tonerna från orgeln första gången strömmade emot honom, hade han inte varit sig lik. Det var, som om musiken totalt förstört hans, som han själf tyckte, så harmoniska inre. Och alltid började hon spela, då han satt vid skrifbordet, fördjupad i sina böcker eller sysselsatt med korrigering af sina pojkars skripta . Det plågade honom alldeles förfärligt. Han måste gå af och an på golfvet. Men han hade mjuka mattor, och hans steg förmådde inte dämpa ljuden därinifrån. Så satte han sig åter vid skrifbordet och försökte koncentrera sina tankar på sitt arbete, men det lyckades inte. Han måste följa med musiken. Som af en oemotståndlig makt drogs han gång efter annan in i tonernas värld. Och detta upprepades nästan hvarje kväll. Med förskräckelse såg han på alla temaböckerna, som lågo orättade .— Det är den där musikens skull — brummade han förargad. Och i nattens långa timmar låg han och tänkte på hur han skulle kunna bli den lilla spelerskan kvitt, och det blef honom slutligen klart, att det inte fanns mer än en utväg, och det var att flytta. Och därmed somnade han. Men när morgonen kom och han drog upp sin gardin och såg ut öfver en tafla, som han alltsedan gossåren älskat, då insåg han, att han inte kunde sätta nattens beslut i verket. Och han resignerade.

Men tiden gick och den skulle än en gång se lektorn förändras. Inga-lill visste ingenting om den dishamoni, hon genom sina toner vållat sin granne, och därför spelade hon fortfarande bort mången kvällstund vid sin orgel. Hon spelade med hela sin själ. Allt hvad hon upplefde, kom fram i hennes musik, allt hvad hon kände, följde, än stormande, än ljuft smekande, hennes toner. Underliga musik, hur du kan bära bud från hjärta till hjärta! Underliga musik, hur du kan komma frusna hjärtan att tina upp! Äfven han, som stelnat i otympliga former, måste vekna.

Han plågades inte längre. Han kände i stället saknad och längtan, när hon inte spelade. Och när hon började, kastade han bort pennan eller slog igen boken och satt stilla, nästan andlöst lyssnande, med hufvudet lutadt mot handen. Det sträfva draget kring munnen försvann, och blicken blef ljus och vacker, det var, som hade han skådat in i en skön värld. Det var hans ungdoms upplefvelser, som drogo förbi hans syn i en ram af ljus vårgrönska och skära rosor; men för rosornas taggar blödde han inte länge. Hans minnen hade blifvit en lustgård, en helgedom, dit han gärna återvände. Någonting inom honom började lefva, något, som under årtal legat dödt och begrafvet, och på samma gång var det som om något rifvits upp inom honom. Allt det förkonstlade försvann, och han började förstå sig själf. Det blef klart för honom, att den harmoni, som han trott sig äga i sitt inre inte varit någonting annat än falska ackord. Han förstod, hur snedvridet hans lif varit just därför, att han i sin sorg haft så nog af sig själf. Och när han kommit på det klara med sig själf, då började han ock förstå andra människor. Han kände, att han behöfde dem, mer än de behöfde honom, att deras fostrande inflytande var lika nödvändigt för honom som böckerna och promenaderna, och att det därför inte gick an att stänga sig inne.

Men ingen förstod han dock så väl som Inga-lill, och det, fastän han aldrig hade träffat henne. Han visste så väl, när hon kände sig glad, och då kunde han själf känna en jublande ungdomsfröjd, och när hennes vemodiga mollackord talade om sorg, då sörjde han med henne. Inga-lill — det visste han — skulle helt läka såret, det djupa från ungdomens vår. "Säg, Inga lilla, råds du för sorgen?" — — —

Det var en stilla vårafton. Inga hade spelat länge, kanske vackrare än någonsin. Han kände sig så märkvärdigt lätt om hjärtat, en underbar dyckokänsla hade smugit sig öfver henne. Då erinrade hon sig, medan vårsolen stilla sjönk i hafvets famn, en liten dikt om musikens härliga, underbara makt — dess makt att äfven i lifvets frostiga dagar bringa fram rosor och vår ur frusna hjärtan. — — —

Men Inga-lill visste i själfva verket ingenting om tonernas makt, ingenting om de rosor, hon manat fram ur hans frusna hjärta, rosor, som skulle lyckliggöra också henne.

Tandvärk.

(Efter ungerskan).

Nyligen for jag en natt ungefär vid 12-tiden häftigt upp ur sömnen och konstaterade, att ett litet benstycke i munnen gjorde ohyggligt ondt. Först var smärtan stickande, som om den frambragtes genom en i tandköttet instucken nål, därpå vred den sig spiralformigt, liksom om den förorsakades af en fin, oafbruten i graciösa omvridningar cirkulerande borr. Slutligen började det att än rycka stötvis i munnen, än bränna helvetiskt. Smärtan var nu kännbar på en bestämd, trångt begränsad plats. Därpå vandrade den ut i kindbenet öfver hela ansiktet förbi ögonen in i hjärnan och fullbordade där en fullväxt borrmasks arbete. Kort och godt: jag hade den gräsligaste tandvärk.

Och därtill var det natt, då jag egentligen skulle sofva. Ingenstädes vinkade hjälp. Först försökte jag med kallt vatten, det hjälpte visserligen i första ögonblicket, men i det andra var smärtan ännu våldsammare. Därpå påminde jag mig att i sådana fall rökning är bra. Jag rökte alltså som ett godstågslokomotiv, då det går uppför en sluttning. Det blef ännu värre af rökningen, då tanden värkte fasligt efteråt. Äfven munnens spolande med konjak gjorde inte stor nytta, därför att jag alltid sväljde den angenämt smakande vätskan, hvilken slutligen till på köpet förorsakade mig en våldsam bränning i magen. Det var med ett ord en riktigt angenäm natt, som jag tillbragte. Silvio Pellico har i sin cell vid Spielberg säkerligen tillbragt gladare stunder.

Slutligen blef det dag. Nu måste saken taga ett slut. Jag kunde inte längre fördraga ryckandet och borrandet i tanden samt brännandet i magen. Min fru rådde mig att gå till tandläkaren, doktor Lager. Då log jag öfverlägset. Till en tandläkare går jag inte. I tandutryckning hafva ju alltid barberare brukat vara de störste konstnärer. Jag går alltså till Figaro här bredvid. Han skall i en hast befria mig från den upproriska benbiten.

I barberarestugan var i den tidiga morgonen endast en barberarepojke närvarande, hvilken var sysselsatt med att sopa golfvet.

— Hvar är herrn? frågade jag barskt.

— På Maria Stuart, svarade frisörkonstens yngste man.

— Hvad säger du?

— Principalen är på teatern. Maria Stuart försummar han aldrig. Den spelar di aldrig utan att han är med....som åskådare förstås.

— Nå, men det var väl i går kväll det spelades.

— Ja. Men då principalen går på teatern, kommer han aldrig hem förrän morgonen därpå.

— Nu är klockan half åtta.

— Om fem minuter är han här.

— Är det så säkert det?

— Ja, visst. Min principal är en punktlig herre.

Riktigt, där kom han redan, den teatersvärmande öfverfigaro, hvilken var vidt och bredt berömd för sin säkra hand vid tandutdragning. Men är denna hand välsignad med samma säkerhet äfven efter en till andra dagen förlängd teaterföreställning? Rädda tvifvel i detta fall grepo mig. Tänk om denna eljest så hedervärda tandutdragningskonstnär i sin Stuarttokighet tog miste och i stället för den sjuka tanden ryckte ut en frisk eller till och med kanske själfva tungan? En rysning genomböfvade mig.

— Var god och tag plats, sade barfrisören. Hvad önskas?

(Forts).

DR. MILES' ANTI-PAIN PILLS FOR Headache

FOR NEURALGIA, SCIATICA, RHEUMATISM, BACKACHE, PAIN IN CHEST, DISTRESS IN STOMACH, SLEEPLESSNESS

TAKE ONE of the Little Tablets AND THE PAIN IS GONE

First Dose Relieves Headache Try One

They Relieve Pain Quickly, leaving no bad After-effects

25 Doses 25 Cents Never Sold in Bulk

Red River Valley Farm Land

I Clay och Wilkin Counties, Minn.

Jag har till salu en lång lista af vaskra förbättrade farmar, också ett antal farmar för uthyte mot handelsvaror eller annan egendom. Skrif till mig på engelska eller skandinaviska.

C. E. NELSON,
BARNESVILLE, MINN.

FRITT till våra kunder! Om ni sänder oss 10 namn och fullständiga adresser till sådana af edra vänner och bekanta som äro itresserade för goda böcker, skola vi sända eder alldeles FRITT ett exemplar af Humoristen. Detta är en ny bok full med lustiga historier, anekdoter och komiska illustrationer samt visor. Den är värd 25 cents. Skrif i dag. J. LEACHMAN & SON, Minneapolis, Minn.

Svenska Böcker.

Vi föra på lager svenska böcker, tryckta i Sverige, lämpade för olika smakriktningar och till samma priser som i Sverige med tillägg endast för fraktkostnaden. Vi emottaga beställningar på all svensk litteratur, hvilka expedieras fortast möjligt efter samma prisberäkning. Återförsäljare och bibliotek erhålla goda villkor. Skrif efter kataloger, som sändas gratis.

Björck & Börjesson,
40 W. 28th Str. - NEW YORK CITY.

Elegant Present

Brefpapper, vackert utstyrda med blommor och vers, passande för alla möjliga tillfällen i lifvet. Låda med 12 ark och 12 kuvert sändes portofritt vid emottagandet af 25 cents i frimärken.

SCANDIA NOVELTY CO.,
46 UNION BLOCK, - ST. PAUL, MINN.

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning —Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg — Att bereda slaktköna för marknaden—Hönsens sjukdomar. 2dra Afd.: Ankor — Ankskötsel — Gäss—Gåsskötsel— Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,
720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Säker Förtjenst under vintermånaderna för såväl män som kvinnor genom att sälja svenska, norska och danska böcker samt vy-brefkort. Ovanligt goda villkor tillbjudes. Skrif genast efter kataloger och fullständiga upplysningar för agenter till

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 So. 4TH ST., MINNEAPOLIS, MINN.

FRITT!

Fick-Kalender för år 1908

med almanack och annotationsbok för hvar dag i året

vackert inbunden, innehållande fulletändig Atlas öfver Förenta Staterna och dess besittningar (tillhopa 9 fint utförda kartor), sista folkräkningen, upplysning om postförsändelser, måtten, mynt, mått, vigt, affärsslagar m. m.

6 eleganta Bref-Vykort

från Sverige eller Finland samt ett fint Nål-Etui, innehållande 115 olika synålar af finaste kvalité, sänd.s

fritt och för intet till alla

som inom 30 dagar insänder 50 cents för 15 månaders prenumeration på "Svensk Familj Journal". Hvarje nummer innehåller från 16 till 20 sidor med kortå intressanta berättelser och dikter samt utmärkta illustrationer m. m., och bildar ett vackert komplett häfte.

Dessutom erhåller hvarje ny prenumerant som extra premie

En bok på 128 sidor,

innehållande en samling nya och intressanta berättelser af olika svenska författare.

Kom ihåg—En oumbärlig handbok för hvar dag i året, 6 vackra bref-vykort från gamla landet, som ni kan glädja vänner och bekanta med, ett vackert och nyttigt nål-etui och derjemte en snygg bok med utmärkt lektyr samt en illustrerad tidning med goda bilder och berättelser. Allt detta sändes portofritt vid emottagandet af endast 50c i money order eller frimärken.—Skrif samtidigt efter bok-katalog och liberala tillbud till agenter och prenumerantsamlare.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-734 S. 4th St., Minneapolis, Minn.